

Jordi Pujol i Soley, home d'estat

written by Jaume Gras i Bartrolí | 12 de juliol de 2023

Cada cop que el règim del 78 ens treu a passejar la figura del Molt Honorable Jordi Pujol i Soley, ho fa per recordar-nos com de feliços érem tots plegats quan encara no érem conscients de la monumental estafa que ens havien preparat els franquistes i els seus amics de la *Falsa Ruta*. Els franquistes i els nostres diletants, que tanta pressa van tenir a acceptar les clàusules d'un acord que marcava les línies mestres del nostre final: un suïcidi lent, o un homicidi consentit, digueu-li com vulgueu. Amb il·lusió! La Constitució i l'*estatutet*, finalment, ha estat això, la gran il·lusió del poble quan ens van fer creure que arribava el canvi, el respir i l'esperança després de tants anys de dictadura. Uns textos legals que són la clau mestra per regular la sedació del país fins al final bis dissolució. Tots aquells que compartien la taula de diàleg del moment amb els que varen entrar a trets l'any 40, sabien perfectament on, tard o d'hora, ens durien aquells acords "pacificadors". Tant, que estic convençut que no els haguessin signat si s'hagués tractat d'algun negoci privat.

Ara que ja som grans i ens van atonyinar el 1r d'octubre, sabem que aquest home que tanta confiança havia atresorat per part de molts catalans, no ho va fer tan bé com ell es deu pensar i alguns encara ens volen fer creure. Potser és hora de fer una mica de balanç general i el que tenim més clar és que, en quaranta anys, Catalunya ha passat de ser la fàbrica d'Espanya a convertir-se en una regió turística destrossada, absolutament descapitalitzada i molt despersonalitzada on tot s'hi val. Una regió en què bona part dels seus alumnes tenen dificultat per entendre què llegeixen quan ho fan, i encara no se sap ben bé per què passa, però ens ho imaginem. Però, sobretot, s'ha convertit en un país on la gent que ja hi era ja no el reconeix ni es reconeix a sí mateixa perquè ha

esdevingut minoria absoluta. Aquest és el resultat. Un èxit espatarrant de l'Espanya del 78. No n'hi ha prou a dir que es va fer el que es va poder, perquè això no és cert. Es va fer el que estava assenyalat dins del cercle de repressió que havien dibuixat i que es va acceptar. La gràcia de tot plegat era no superar-lo mai i fer creure als catalans que hi havia esperança. Si observem el balanç general, si parlem d'en Jordi Pujol i Soley és perquè la desfeta general no és només una qüestió de bona o mala governança, sinó el fruit d'un encaix subordinat acceptat sense cap ambició per la majoria de polítics de l'època. Sobre això, el molt Honorable no és l'únic responsable, està clar, però és el que tenia el país al cap i, no ens enganyem, va ser l'home triat per l'Estat per construir-nos aquesta ficció i anar fent. Tota la resta dels protagonistes, especialment els homes de la zona alta i del suburbi que penjaven del PSOE, eren l'autopista directa cap a Madrid.

Una de les darreres exhibicions de Jordi Pujol i Soley fou l'any 2021 en una de les moltes trobades victimistes dels *nostres*, en aquests cas la d'un grapat de consellers d'Economia. Es queixaven quatre espases –els senyors Junqueras, Mas-Colell, Giró i el socialista Castells, l'home del millor finançament de la història de Catalunya– de com de malament ens tracta Espanya amb això dels diners. La *sanfason* dels personatges és impressionant perquè, finalment, ells són els notaris escollits pel sistema que diuen criticar per certificar i donar el consentiment a tota la mecànica extractiva. Fa quaranta anys que fan aquest paperot col·laboracionista i es redimeixen, de tant en tant, fent cara d'enfadats, en actuacions recurrents i sense cap mena de repercussió més enllà de la publicitària de la premsa local subvencionada.

És més que probable que la presència del president no va ser accidental i de seguida es va convertir en l'estrella que va facilitar els titulars de l'endemà. Jordi Pujol i Soley ens va

revelar un fet que hagués estat millor saber-lo, o en el seu moment o en les seves *Memòries*, que és on tothom que té alguna cosa important a explicar, ho fa. El president va recordar que ell havia demanat, no una, sinó dues vegades, el concert econòmic a Madrid. Ja sabem quina va ser resposta: no. I bona nit. Cap a casa i fins a una altra. Però hi havia més, a la capital li van dir sense despenjar-se que identitat i diners no podia ser de cap de les maneres. És a dir, si vols ser català, a pagar i a escalfar l'economia com sigui! Per exemple, amb centenars de milers de persones que vinguin de fora. Fa anys que a Catalunya ja esdevé gairebé una tradició per alguns sectors. Quins veïns que tenim!

Espero i desitjo que l'expresident de la Generalitat borbònica, Jordi Pujol i Soley, mantingui les seves facultats intel·lectuals en bon estat perquè ara, davant de la davallada estrepitosa de la nació, la nació que deia que tant estimava espiritualment, pugui ser conscient del seu paper històric en el tram final de la integració de Catalunya a Espanya per la via lenta, però inexorable. Integració institucional, política, cultural i lingüística per consentiment. Fent tota la comèdia que calgui. Vet aquí finalment la gran obra que tothom vol amagar. La gran escola política que van fundar la gran colla del porró.

N'hauria de ser ben conscient de la transformació d'aquesta Catalunya *pluri-multi*, devastada urbanísticament, mediambientalment i culturalment, en la qual ell, com tots els que l'han acompanyat en l'aventura autonomista d'estar per casa, ha tingut el paper més destacat per molts cops al pit que es clavi. De fet, el senyor Pujol és el que ha marcat el camí a tothom. És el *conducator* autonomista per excel·lència.

En la desnacionalització de Catalunya, el president ha estat un home important perquè va preferir, amb els seus acords de final d'etapa, donar una empenteta a l'economia catalana –com hem apuntat abans– amb l'arribada consentida de més d'un milió de persones. Va preferir escalfar l'economia artificialment i

arribar a un acord, i a la pau momentània amb el PP, que batallar seriosament perquè l'espoli no fos ni de bon tros tan escandalós per, almenys, poder fer altres polítiques, com sembla que han fet al País Basc en aquest tema tan complex. En Pujol i els seus, com sempre, van ser molt ocurrents i van triar el camí més fàcil (per ells), el més pràctic, però el més suïcida pel país per poder arreplegar una relativa millora en els ingressos de l'Estat i maquillar fugaçment l'espoli. **L'esperit pactista, en diuen!** Tot això, malgrat conèixer de primera mà les conseqüències culturals i socials de les onades migratòries dels anys gloriosos del franquisme "predemocràtic". Creure's que el Molt Honorable Jordi Pujol i tot l'equip de desenes d'assessors de tota mena no es podia imaginar quines podien ser les conseqüències d'aquella allau humana, és com afirmar que les autoritats nord-americanes que van rescatar els seus bancs no en sabien res de la gran estafa de les hipoteques subprime després d'arruïnar a milions de persones. De la seva gran visió d'estat sempre ens quedarà com a un gran actiu l'Escola Judicial de Vallvidrera, un poder espanyol que permet que els servidors de la justícia ens coneguïn encara millor, si és que no ens tenen apamats des de fa segles. Una mostra més de la idea de fons de l'encaix durant la seva etapa crepuscular més desinhibida. *Sin prisas però sin pausa.*

El resultat nacional dels quaranta anys gloriosos de l'autonomia constitucional ha estat finalment, **ni diners, ni identitat**. Ves per on, el gran dilema amb què es va trobar el president quan li van dir que *nanai*, ha acabat en *ni diners, ni nació*. Tots sabem ara, ho veiem nítidament amb les ulleres de l'1-0, que bona part de la responsabilitat d'aquest gran fracàs de país i de l'engany per poder materialitzar la Catalunya de 2023, ha estat conseqüència de la col·laboració "pragmàtica" practicada pels *nostres* des del primer instant.

Jordi Pujol va ser l'home triat per l'Espanya eterna per conduir Catalunya allà on hem anat a parar. Ens ho diuen els

fets. Un home d'estat. De l'Estat espanyol, per molt que sempre hagi volgut dissimular amb els seus conciutadans i *tifossi*. Per molts missatges críptics i *clucadetes* d'ull que ens fes per fer creure que no feia el que tots veiem que feia. Per moltes ocurrències regionalistes i folklòriques que desplegués durant els seus mandats estel·lars, sens dubte era l'home de l'Estat espanyol idoni. Un gran amic de la Corona, que en aquells moments la duia al cap qui la duia i ara resideix fora de l'Estat per prescripció del mateix règim que amb ell, i amb els seus, ara els tenen encausats.

Era el gran malabarista que tot estat aspira a tenir a les seves ordres per distreure i mantenir l'hegemonia a canvi de privilegis sectorials dels de tota la vida. En això Espanya sempre troba bons operaris a casa nostra. Adaptatius, evolutius, moderats, prudents, equidistants, centrats, gent amb seny o gent progressista i d'esquerres. Molt progressista. Uns mestres perquè el país no arribi enlloc.

El dia 23 de juliol hem de votar **recordant el referèndum**, com ho vam fer el passat mes de maig amb el retrovisor posat al **1r d'octubre**. Fins a fer net.